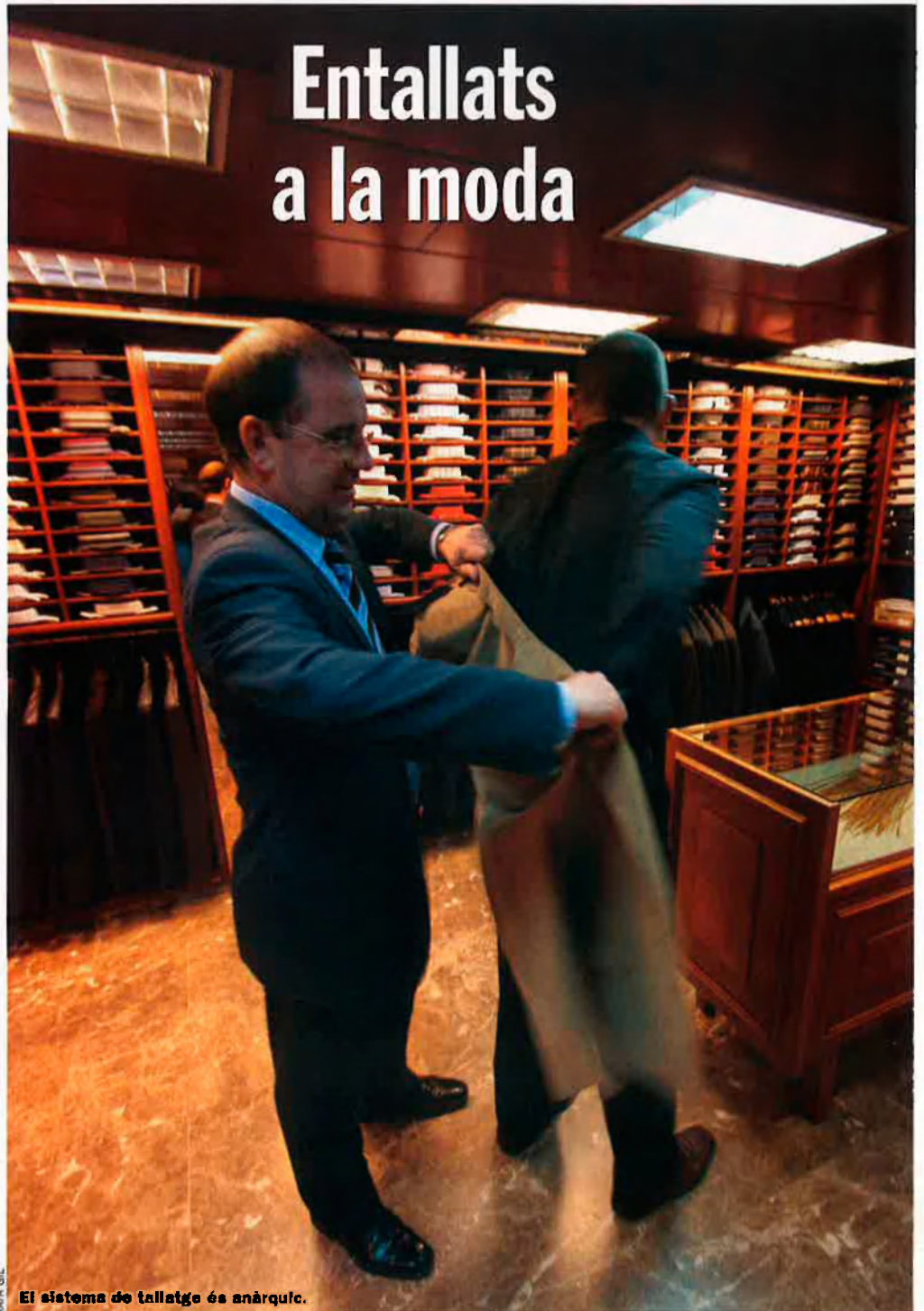

Des de les passarel·les fins als prestatges de les botigues de roba, l'enorme buit legal existent en matèria de talles deixa màniga ampla als fabricants. Ara, el Govern posa fil a l'agulla al problema i pretén obligar-los que la seva roba, i per tant la mida d'aquesta, sigui un reflex de la realitat. Tot i mostrar predisposició, els empresaris adverteixen que cal filar prim per no sortir-ne perjudicats.

“Aquestes talles són extremadament menudes”, comenta una clienta en una coneguda cadena de moda assequible de Barcelona. Ho fa en veu alta, a soles, mentre sosté una peça de roba que, si jutgem per la cara que fa, no sap ni tan sols com agafar-la. No és una apreciació aïllada. Comentaris com aquests, o com “és impossible trobar la meva talla”, s'escolten a tort i a dret entre taulells i vestidors de les botigues de roba. Segons una enquesta de la Coordinadora d'Usuaris de la Salut, feta a l'estiu del 2003, gairebé la meitat dels entrevistats tenien la percepció que les talles s'han fet més petites amb el pas dels anys. Darrerament, aquesta sensació ha incrementat. I és que ara ja ningú no pot contestar amb absoluta certesa a la pregunta més recurrent a l'hora de comprar roba: quina és la teva talla?

Talles sense llei. Davant del desgavell del sistema de mesura de les talles en el món de la moda, i sota l'ombra de l'increment dels casos de trastorns alimentaris que persegueixen una figura tan ideal com impossible, el Govern espanyol s'ha decidit a intentar posar-hi remei. A les primeres queixes al Senat de l'any 1999, on, molt tímidament, es començà a parlar de la necessitat que les botigues oferissin una varietat de talles d'acord amb la població a què van dirigides, els han seguit algunes mostres de conscienciació, com ara el rebuig de la Passarel·la Cibeles a deixar desfilars models que no arribin a l'índex de massa corporal mínim que es requereix per ser considerat saludable.

Com hem pogut veure en els darrers temps, aquests gestos gairebé sempre han estat dirigits al món de l'alta costura i a les models que, en teoria, han de marcar les tendències de la moda d'a-

Taller de confecció d'Indítex.

EL TEMPS

vanguardia. Ara, però, la discussió surt de la passarel·la per tornar a la taula de patronatge d'on sortiran les peces de roba que haurem de vestir la resta. A l'abril del 2006, els principals empresaris i dissenyadors de moda es comprometien amb la ministra de Salut, Elena Salgado, a unificar les talles de la roba i a acostar els models estètics que llança el sector a la realitat social. Aquesta és una taula sense precedents, ja que ni a l'estat espanyol ni a la Unió Europea no existeix una normativa que obligui a

unificar les talles, com puntualitza l'Associació Espanyola de Normalització i Certificació (AENOR). "El Comitè Europeu de Normalització (CEN) treballa actualment en l'homogeneïtzació de les talles, tot i que és molt difícil perquè la població europea és formada per persones de complexitats i patrons molt diferents", expliquen des de l'organisme normalitzador.

Però, deixant de banda el principal problema de la salut, el Ministeri vol fer seva la lluita contra el calaix de sas-

tre de les talles. Segons Salgado, cal protegir "el dret dels consumidors a comptar amb talles homogènies, que evitin els errors i els problemes a l'hora de comprar roba". Per aconseguir-ho, l'equip de treball elabora un estudi antropomètric que ha de servir de suport al nou sistema de mesura i mostrar una radiografia real de les dones a l'estat. Aquest estudi es basarà en les mesures de la població femenina major de dotze anys, i desglossarà les diferències segons les edats, que permetran determinar quins són els veritables paràmetres físics en què es mou la població.

El compromís de tots. A l'altra banda de la taula de treball s'asseuen

Raúl Estradera: "Hi ha variacions de talles, ja no d'un any a l'altre, sinó també dins de la mateixa temporada"

els principals interlocutors del món de la moda a casa nostra, els qui hauran de plasmar la nova realitat que es dedueix de l'estudi en el seu mostrari, representats per l'Associació de Creadors de Moda, El Corte Inglés, Cortefiel, Mango i Inditex, el major grup tèxtil espanyol i un dels principals distribuïdors del món, reconegut internacionalment per les seves marques: Zara, Pull and Bear, Massimo Dutti, Bershka, Stradivarius i Oysho.

Per a Raül Estradera, cap de comunicació corporativa i portaveu d'Inditex, la presència de la companyia gallega a la taula de negociacions ratifica "que l'empresa és procliu a treballar per una regulació de les talles" en el món de la moda, tot i que reconeix que "hi ha moltes dificultats, perquè és un tema complex, sobretot si tenim en compte que es tracta de mesures antropomètriques molt variables que si, a més, es barregen amb la moda, són molt difícils de classificar". Potser per aquest motiu, fins ara cada botiga havia fet els propis càlculs. Per exemple, si prenem com a mostra les talles de cintura dels pantalons per a dona, la coneguda firma H&M considera com a talla M (Mitjana) l'equivalent a les talles 40-42 convencionals, és a dir, entre els 76 i 80 centímetres. En canvi, tal com explica Estradera, els patrons d'Inditex parteixen de la talla 38-70 centímetres de cintura— com a estàndard, i d'aquesta penja l'etiqueta M. Tot i aquesta variació substancial, Estradera afirma que "la majoria" dels seus models de pantalons per a noia "poden trobar-se a partir de la talla 36 i, en alguns models, fins a les talles 46-48, és a dir, en XXL". Per la seva banda, H&M també disposa de talles més grans, des de la 42, considerada una M, fins a la 56, que segons la taula de talles de la firma seria l'equivalent d'una XXXL.

El ball de xifres és una realitat. El portaveu d'Inditex es cura en salut i confirma que "hi ha variacions de talles, ja no d'un any a l'altre, sinó també dins de la mateixa temporada", perquè "la moda no és una ciència exacta i hi ha variacions derivades del teixit, el tall o la tendència del moment"; per aquest motiu resulta "molt complicat fer una unificació de talles, ja que dependrà molt de cada model".

Gairebé la meitat dels entrevistats tenien la percepció que les talles s'han fet més petites amb el pas dels anys

Però el problema va més enllà, perquè, tal com denuncien sovint els usuaris, molts cops no només costa trobar quina és la talla sinó que, simplement, el model que ens agrada no ha estat fabricat en la talla que busquem. Per a Estradera, "això no succeeix en totes les peces, però és cert que quan hi ha un component molt marcat de moda i un model ha estat ideat per a un tipus de públic molt jove, els patrons també es fan en talles més petites". Posa com a exemple la coneguda línia de botigues Zara, on ofereixen tres grans línies de roba: Woman, que segueix les noves tendències de la moda; Basic, que com el seu nom indica engloba les línies bàsiques i convencionals, i TRF, amb tendències dirigides al públic més jove, motiu pel qual "alguns models pot ser que no

passin de les talles 40-42", afegeix Estradera.

Es a dir, que hi haurà persones que hauran de desistir de portar un model en concret perquè la tendència de la moda ha jutjat que ell o ella no el pot portar. Segons un dels departaments d'una de les botigues més emblemàtiques de la moda juvenil, la progressiva reducció de les talles té una justificació de tipus més aviat productiu. Mentre alguns se centren en la denúncia de la manca de talles superiors per motius purament estètics, d'altres fan comptes i troben explicacions industrials: com menys teixit es talla, més unitats es poden produir. És la paradoxa d'una indústria tèxtil cada cop més encotillada a la rendibilitat dels seus comptes.

Laura de Andrés

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIA, SA

Necessita

**Comercial per a l'àrea del Principat
Imprescindible vehicle propi
Sou + comissions + seguretat social**

**Envieu currículum a:
Edicions del País Valencià, S.A.
Sant Ferran, 12
Edifici Octubre
46001 València**

**O bé per correu electrònic a:
publicitat@eltemps.net**

Ref.: SM